P.III, 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / poloană / arabă

Nr. IV/18 Editura în Frankfurt/Main Septemvrie 1943. Ediţia a II-a

P.122741

CUPRINSUL: 1. Influenţa iudaică în Statele Unite ale Americei. – 2. Minciuna iudaică. – 3. Jidovul Maisky şi planurile pentru bolşevizarea Europei. – 4. Morala iudaică. – 5. Lupta Argentiniei împotriva iudaismului. – 6. Ştiri de pretutindeni.

Influenţa iudaică în Statele Unite ale Americei

Partea a III-a: USA o centrală mondială a iudaismului

de **Locot.-Col. de Rotberg**

In prima şi a doua parte a acestui articol am amintit în mai multe rânduri de cartea lui Henry Ford „Jidovul internaţional", care a arătat cu o claritate desăvârşită şi cu dovezi precise poziţiile predominante pe care le ocupă iudaismul în USA şi neajunsurile mari care rezultă din această situaţie pentru populaţia acelui stat. Tradusă în diferite limbi şi firește că şi'n limba germană, cartea aceasta a stârnit pretutindeni o mare senzaţie.

Dar cât de mare a fost surpriza, când peste câţiva ani acelaşi Ford a declarat în mod public că recunoaşte că cele afirmate în cartea sa nu corespund adevărului, că regretă fapta şi că în consecinţă a dispus şi retragerea cărţii sale din comerţ.

Iudaismul, neplăcut surprins de desvăluirile lui Ford, l-a supus pe autor unei tot mai accentuate presiuni economice care-i periclita grav întreprinderile. Pe lângă aceasta n'au lipsit nici ameninţările personale care au culminat în tentative de atentat. Aceste presiuni au reuşit până la urmă să macine până şi rezistenţa unui Ford. Dacă până şi patronul unor întreprinderi de faima celor conduse de Ford a fost nevoit să se plece puterii iudaice, apoi putem să ne imaginăm cât de mare a fost puterea pe care o exercita încă pe atunci iudaismul în Statele Unite. De aici vedem şi cât de îndreptăţite au fost temerile ce le-a exprimat Ford în cartea sa. Că cele relatate de Ford nu şi-au pierdut valoarea prin retractarea ulterioară, ne-o arată şi desfăşurarea de mai târziu a evenimentelor.

Firește însă că alta e atitudinea noastră faţă de persoana lui Ford. După retractarea pe care a fost silit s'o facă şi după retragerea din circulaţie a cărţii sale, Ford a trecut de partea cealaltă a baricadei şi a vorbit la diferite ocazii în favoarea Jidovilor.

Iudaismul avea firește toate motivele să fie cât se poate de mulţumit de o asemenea schimbare a lucrurilor. Căci mai înainte „se ridica un puternic val antiiudaic care putea să ia dimensiuni ameninţătoare... Henry Ford a contribuit mult la otrăvirea atmosferei..." (1) Dar afirmaţia lui Chaim Bloch că „nu mai e nici o taină că Ford l-a finanţat pe Theodor Fritsch" – adică publicaţiile sale „Hammer" – nu corespunde adevărului. Singura legătură dintre Theodor Fritsch şi Henry Ford o aflăm doar în faptul că primul a editat ediţia germană a „Jidovului internaţional".

(1) Chaim Bloch: „Das jüdische Amerika", pag. 111 şi 112.

După ce în urma primului război mondial imigrarea în USA a scăzut în mod considerabil, ea s'a intensificat din nou în anii de după război, mai ales din cauza aparentei prosperităţi economice. Asftel şi imigraţia jidovească în acest stat a început să ia din nou proporţii mai mari. In anul 1920 numărul total al Jidovilor din USA a trecut de cifra de 3,6 milioane, iar în 1935 el a sporit chiar până aproape de 4,5 milioane. Fireşte că'n aceste cifre nu sunt cuprinşi decât Jidovii de confesiune mozaică, fără să se ţină seama şi de cei de origine etnică iudaică. Diferite cercuri sunt de părere că cifrele amintite s'ar dubla, dacă s'ar ţine seama şi de factorul rasial. Cum actuala populaţie iudaică de confesiune mozaică din Statele Unite se cifrează la circa 5–6 milioane de capete, putem admite că totalitatea Jidovilor din USA se ridică la cifra aproximativă de 10–12 milioane.

Poporul iudeu păşeşte după un plan bine stabilit la înfăptuirea planurilor sale. Voinţa conştientă cu care şi-a desvoltat iudaismul poziţiile sale în USA în epoca de după război poate servi drept exemplu şi pentru alte popoare.

Am amintit de acum în articolele precedente de ordinul B'nai B'rith, această organizaţie centrală a iudaismului mondial care în cei 100 de ani de existenţă „atrage pe cei buni din casa lui Israel, aşa cum atrage magnetul şi cele mai mici părticele de fier..." (2).

Alături de „Alliance Israélite Universelle" cu sediul în Paris, de „Board of Jewish Deputies" care joacă un rol hotărîtor în politica mondială iudaică şi de „Jewish Agency for Palestine" – pentru a aminti doar câteva dintre cele mai de seamă – B'nai B'rith formează scheletul dar în acelaşi timp şi creerul uriaşei reţele de organizaţii pe care le-a întins Iuda asupra întregului pământ. După constatările incomplete făcute până acum, numărul organizaţiilor iudaice din întreaga lume e de circa 450. De fapt numărul acestor organizaţii trebuie să fie cu mult mai mare.

B'nai B'rith se deosebeşte de toate celelalte organizaţii francmasonice prin două caracteristici proprii: în cuprinsul său nu există acea scară de grade pe care trebuie s'o parcurgă membrii înainte de a fi declaraţi maturi şi vrednici de a fi puşi în cunoştinţă de cauză cu „cele mai înalte" misiuni şi scopuri urmărite. In B'nai B'rith nu sunt decât trei grade. Acest ordin n'are nevoie de o gradare prea detailată a membrilor săi, deoarece aceştia se recrutează exclusiv dintre capetele cele mai capabile şi active ale păturii conducătoare jidoveşti. In grija ce o are pentru creşterea noilor conducători, B'nai B'rith întreţine doar câteva grupe de tineri la universităţile americane, în care studenţi bine înzestraţi sunt instruiţi pentru îndeplinirea viitoarelor lor funcţiuni politice.

Acelaşi Jidov care a scris pe steagurile sale principiul absolutei toleranţe rasiale şi religioase, i-a organizat pe cei mai de seamă bărbaţi ai iudaismului în ordinul B'nai B'rith, rezervat exclusiv Jidovilor, izbutind să impuie această pătură conducătoare curat jidovească întregii francmasonerii drept for suprem de conducere, fără ca francmasoneria care se sprijină pe toleranţă religioasă şi rasială, să-şi dea seama de această contradicţie.

(2) Walter Freund: „Die grossen Unbekannten der amerikanischen Weltpolitik", pag. 109.

Una dintre cele mai de seamă organizaţii care îşi trage originea din B'nai B'rith este „American Jewish Committee", înfiinţat în 1906. Această organizaţie se compune acum din 307 membri, care contează printre cei mai de seamă şi influenţi Jidovi din USA. Această organizaţie politică joacă un rol hotărîtor în determinarea întregii vieţi politice a Statelor Unite, şi anume atât a celei interne cât şi externe.

E cunoscută declaraţia pe care a făcut-o la vremea sa R a t h e n a u, că „destinele economice ale continentului sunt determinate de 300 de bărbaţi, care se cunosc bine unii pe alţii şi care-şi caută urmaşi din nemijlocita lor apropiere". Ulterior a adăugat că „aceşti oameni nu pot fi cunoscuţi pe cale obişnuită", pentrucă „puterea lor zace tocmai în anonimat". Aceasta se referă la cei 307 membri ai „Comitetului". Numai că anonimatul lor a devenit acum un secret cunoscut de toată lumea, mai ales de când lucrarea lui F r e u n d l-a numit pe fiecare dintre ei pe numele său adevărat, arătându-i în acelaşi timp originea şi funcţiunea ce o îndeplineşte. F r e u n d ne mai arată că funcţiunea pe care o îndeplinesc ei depăşeşte cu mult cadrul problemelor pur jidoveşti şi al celor de politică internă. Lucrul acesta ni-l atestă şi o lucrare a lui K a r p f, apărută în 1938 la New York, asupra organizaţiilor iudaice din USA, în care citim textual: „Activitatea acestui comitet se desfăşoară în toate regiunile în care locuesc Jidovi şi unde apar mişcări antiiudaice... Graţie puternicelor şi multiplelor legături pe care le întreţine cu forurile guvernamentale atât aici cât şi'n străinătate, cât şi cu organizaţii de stat, cu personalităţi şi corporaţii religioase în celelalte ţări, comitetul e în situaţia de a putea desfăşura o activitate eficace şi de proporţii mondiale" (3).

Una dintre aceste „acţiuni de proporţii mondiale" ale acestui „Comitet" este printre altele şi rezilierea în 1912 a tratatului comercial ruso-american. Trei ani mai târziu urma să i se acorde guvernului rus un credit de 25 de milioane de dolari; o simplă telegramă a „Comitetului" către W i l s o n a fost de ajuns pentru a zădărnici acordarea acelui credit (4), – din motive de „neutralitate", de care nu se prea sinchisise până atunci guvernul american. Când premierul englez B a l f o u r a sosit în 1917 în USA în vederea soluţionării problemei Palestinei, înainte de a fi primit de W i l s o n, dânsul a tratat cu membrii competenţi ai „Comitetului".

In 1916 a luat fiinţă „American Jewish Congress" în care sunt reprezentate toate fracţiunile iudaismului. Acest „Congress" a fixat condiţiunile de pace ale iudaismului, care au fost apoi prezentate de către o delegaţie specială la Versailles şi admise fără nici o restricţiune. Acest „Congress" iudaic s'a transformat în 1922 într'o organizaţie stabilă, cu reprezentanţi ai celor mai de seamă organizaţii jidoveşti. Scopul urmărit e asemănător aceluia al faimosului „Comitet". K a r p f susţine că deosebirea dintre ele constă în faptul că „Congresul pune la cale mişcări de mase, apoi proteste ca acelea împotriva actualului guvern german, organizează boicotul, ca cel al mărfurilor germane, şi meetinguri". Profesorul de L e e r s mai adaogă următoarele: „El (Congresul) caută mai mult să stârnească senzaţie în străinătate, pe când „Comitetul" se foloseşte de metoda influenţei indirecte pe care Iudeii o practică cu atâta eficacitate" (5).

„American Jewish Congress" a elaborat şi planul înfiinţării unui c o n g r e s i u d a i c m o n d i a l, adică a unui parlament iudaic care urma să fie organizat în toate amănuntele după modelul Ligii Naţiunilor şi să aibă sediul în Geneva. Astfel la 22 August 1934 centrala presei americane şi agenţia de informaţii „Associated Press" vesteau următoarele:

„Astăzi s'a format un supraguvern iudaic cu reprezentanţi din toate ţările, care s'au obligat să lupte cu toate mijloacele de care dispun împotriva prigoanei rasiale."

După o serie întreagă de conferinţe pregătitoare, în anul 1936 s'a întrunit la Geneva primul congres iudaic mondial. Activitatea sa principală a fost deslănţuirea unei puternice ofensive împotriva Germaniei naţional-socialiste.

Ideea creării unui asemenea congres mondial n'a aflat în rândurile iudaismului o aprobare unanimă. Diferite cercuri iudaice şi-au exprimat părerea că ar fi o mare greşală de a îndrepta în felul acesta atenţia întregii lumi asupra iudaismului, după ce opinea publică e şi aşa destul de agitată în urma publicării „Protocoalelor"!

Vedem aşadară că publicarea „Protocoalelor" a fost totuşi în măsură să-i încurce şi să-i neliniştească pe Jidovi. „American Hebrew" din 4 Aprilie 1941 a arătat că B'nai B'rith şi organizaţiile sale în subordine „au cheltuit sume importante pentru a demasca acest falş". Dar toate străduaniile jidoveşti, oricât de mari ar fi sumele folosite de ele, nu vor izbuti niciodată să-l demaşte pe „falşificator", pentrucă tot cursul evenimentelor politice până'n anii din urmă se desfăşoară potrivit indicaţiunilor şi programului stabilit în „Protocoale". De altfel Walter F r e u n d ne-a desvăluit convorbirile secrete care au avut loc în Ianuarie 1939 într'o sinagogă din Franţa cu ocazia întrunirii lui „Canadian Jewish Congress". Cele puse la cale cu ocazia acestui congres iudaic depăşesc până şi conţinutul „Protocoalelor".

„Temerile" exprimate cu privire la înfiinţarea unui congres iudaic mondial s'au dovedit a fi fără temei, deoarece lumea neiudaică i-a făcut iudaismului plăcerea de a nu-i acorda acestui congres acea importanţă care i s'ar fi cuvenit. Faptul acesta constitue şi el o confirmare a părerii noastre, că una dintre cele mai de seamă cauze a succeselor iudaice o găsim fără îndoială în p a s i v i t a t e a n e - J i d a n i l o r faţă de toate maşinaţiunile şi ameninţările primejdioase ale iudaismului.

(3) Walter Freund, op. cit., pag. 53–54.

Fapt este că toate organizaţiile de luptă ale Iudeilor urmăresc aceleaşi ţeluri: întărirea şi desvoltarea puterii iudaice în toate domeniile, combaterea fără cruţare a tuturor forţelor ce li opun o rezistenţă, câştigarea şi apoi exterminarea câtor mai multe cercuri neiudaice.

O deosebit de intensă activitate desvoltă organizaţia „Non Sectarian Anti-Nazi-League" de sub conducerea lui Samuel U n t e r m y e r şi a marelui Rabin W i s e, care se ocupă în primul rând cu întreţinerea agitaţiei şi a boicotului împotriva Germaniei şi se foloseşte pentru realizarea scopurilor urmărite şi de organizaţia teroristă „Blue Men". Pentru înfăptuirea unor intenţii „şi mai importante" există „American Vigilant Association". Sub acest nume, în aparenţă inofensiv, se ascunde de fapt u n a d e v ă r a t „S e c r e t S e r v i c e" i u d a i c c a r e n u s e d ă î n l ă t u r i d e l a n i c i u n m i j l o c î n e x e c u t a r e a o r d i n e l o r ş i s c o p u r i l o r s a l e.

Toate aceste organizaţii iudaice stau în strânsă legătură cu mişcarea comunistă care e condusă aproape exclusiv de elemente iudaice şi care prinde rădăcini tot mai adânci în rândurile şomerilor şi'n cele ale negrilor din USA. Dar şi mai îngrijoratoare e acea latură a activităţii comuniste despre care a făcut în 1938 importante depoziţii profesorul M a t t h e w s, înaintea „Comisiunii pentru cercetarea de uneltiri neamericane". M a t t h e w s care a avut timp de ani de zile un rol de conducere în mişcarea comunistă, a declarat printre altele următoarele (6):

„Biruinţa naţional-socialismului a fost o grea lovitură pentru Moscova. Autorităţile sovietice contau cu posibilitatea izbucnirii unui război şi căutau să-şi câştige pentru acest caz aliaţi."

Fireşte că într'o situaţie ca aceasta o propagandă revoluţionară făţişe era tot ce putea fi mai dăunător cauzei comuniste. De aici necesitatea de a trece la t a c t i c a c a m u f l a t ă a „c a l u l u i t r o i a n", care a fost aplicată mai întâi în Franţa sub masca „frontului popular" şi a provocat atâtea dezastre, şi care trebuia să se aplice şi'n Statele Unite. După indicaţiuni date de Moscova „Liga împotriva războiului şi a fascismului" care stătea în întregime sub influenţa comunismului, a fost transformată în „Liga pentru pace şi democraţie", devenind de fapt o organizaţie de propagandă pur comunistă. Această transformare s'a făcut în mod făţiş, dar sub pretextul de a urmări scopuri cu totul paşnice, c a r e e x c l u d o r i c e f e l o s i r e d e m i j l o a c e b r u t a l e. Comunismul a fost prezentat ca fiind purtătorul şi continuatorul firesc al celor mai bune tradiţii americane, şi a fost denumit chiar „Americanismul secolului al 20-lea". Scopul urmărit cu această nouă tactică n'a fost câştigarea

(6) Vezi revista „Contra Comintern", Noemvrie 1938 şi caetele următoare.

(4) Walter Freund (op. cit. 2) publică schimbul de telegrame dintre „Comitet" şi Wilson, pag. 65–66.

(5) Citat după prof. de Leers: „Kräfte hinter Roosevelt", pag. 53.

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

marilor mase pentru partidul comunist, căci acesta s'a restrâns totdeauna în mod voit şi conştient la un număr relativ mic de partizani bine instruiţi şi hotăriţi pentru orice. Această nouă tactică urmărea doar difuzarea ideilor comuniste în masele largi ale poporului şi câştigarea unui număr cât mai mare de simpatizanţi. Şi se poate spune că această tactică a dat roade cât se poate de bune tocmai în înalte cercuri de intelectuali şi chiar şi'n cele bisericeşti. Astfel, bunăoară, printre membrii comitetului de conducere a acelei Ligi îl găsim din capul locului şi pe un preot evanghelic.

„Dacă – a afirmat textual profesorul Matthews – această manevră comunistă a fost organizată cu atâta iscusinţă, încât izbutise să stabilească până şi legături de acestea între biserica evanghelică şi partidul comunist, apoi nu trebuie să ne mai mire faptul că atâtea mii de alţi cetăţeni s'au putut înşela asupra adevăratelor scopuri urmărite de această ligă."

Un mare sprijin a aflat partidul comunist în „lipsa de chibzuinţă şi'n indiferenţa multor de personalităţi proeminente care şi-au dat numele pentru scopuri de propagandă". Astfel partidului comunist i-a reuşit să atragă în mrejele sale „milioane de americani naivi şi de o credulitate direct primejdioasă" şi apoi să-i câştige pe încetul pentru ideile sale radicale.

Matthews a accentuat cu tot dinadinsul că „liga" aceasta a fost **„dela înfiinţarea ei şi până'n ziua de azi o ramură a conspiraţiei comuniste internaţionale, care urmărea scopul de a împinge Statele Unite în războiu alături de Uniunea Sovietelor sau, în caz că lucrul acesta n'ar fi cu putinţă, de a slăbi Statele Unite prin organizarea de revolte militare şi sabotarea industriei de războiu, şi de a provoca lupta de clasă şi în urmă revoluţia generală".**

În faţa lumii însă Liga simula un patriotism dintre cele mai ardente şi-şi exprima doar voinţa de a da tot concursul Uniunii Sovietelor în ce priveşte susţinerea „politicei pacifice pe care o urmăreşte în vederea unei totale şi universale dezarmări". Această totală nesocotire a adevărului şi-a ajuns scopul şi Matthews a putut să arate că influenţa comunistă a crescut în aşa măsură în ultimii ani, cum în alte împrejurări „nici în 50 de ani n'ar fi putut creşte".

Când primul ambasador sovietic şi-a luat în Washington postul său în primire pentru „a înhăma bivolul american la carul revoluţiei", a putut să se convingă în persoană de excelentele rezultate obţinute prin activitatea oamenilor săi care aplicaseră doar principiile lui Lenin: „Morala noastră e subordonată în întregime luptei proletare de clasă. De aceea nu există nici un fel de călcare de jurământ, nici o forţă şi nici un fel de şicane care n'ar putea fi de folos pentru interesele luptei de clasă a comunismului."

Şi un partid ca acesta care-şi dirigueşte activitatea după principii lipsite de cea mai elementară morală, găseşte în Statele Unite ale Americei aderenţe importante până şi'n cercurile preoţimii! E semnificativ pentru starea haotică în care se găseşte astăzi USA că urmaşul lui Matthews în funcţiunile pe care le-a îndeplinit acesta în cadrul partidului comunist, e şi el un profesor la un seminar teologic.

Aşa au devenit şi universităţile americane lăcaşuri primejdioase de propagandă comunistă. Tineretul american a crescut în toate şcolile într'o admosferă filoiudaică şi e uşor accesibil oricărei propagande moscovite. La aceasta se mai adaogă şi faptul că multe universităţi au un mare numar de studenţi jidovi şi sunt direct inundate şi stăpânite de aceştia. Astfel, bunăoară, în Chicago numărul lor e de 60–70 la sută, în anumite ramuri ale studiului numărul lor ajunge chiar şi până la 90 la sută. Asociaţiile studenţeşti iudeo-comuniste îi terorizează pe toţi care refuză să le accepte concepţiile.

Toate acestea sunt în măsură să confirme părerea lui Lenin, că Statele Unite ale Americei prezintă cele mai bune condiţii pentru deslănţuirea unei revoluţii comuniste. Oameni cu o constituţie psihică normală nu vor înţelege niciodată că întâmplări şi situaţii atât de grave, capabile să provoace o răsturnare radicală a temeliilor înseşi pe care se sprijină statul, sunt pur şi simplu luate la cunoştinţă de către oficialitate, fără ca să se ia vreo măsură pentru stăvilirea ameninţătoarei primejdii. Dimpotrivă agenţii Moscovei se bucură nu numai de ocrotirea binevoitoare, dar şi de tot concursul unor autorităţi de stat care nu se dau înapoi de a prezinta comunismul ca pe o mişcare de toleranţă religioasă, pentru a risipi astfel şi ultimile îndoieli în ce priveşte voloarea acestei mişcări.

După ultimile ştiri primite, Liga numără 7,5 milioane de membrii. Toţi aceştia sunt colaboratori inconştienţi ai creării unei **„Americi sovietice"** cu care socoate Iuda să-şi poată încorona tendinţele de dominaţie mondială.

O organizaţie înrudită cu B'nai B'rith este „Anti-Defamation-League". Această „Ligă împotriva defaimării" a fost înfiinţată în anul 1913, deşi chiar după mărturiile iudaice nu există pe atunci în USA vreo adversitate ameninţătoare pentru Jidovi. Această Ligă se ocupa cu combaterea fanatică a oricărei critici cu privire la cărţile, presa, filmul şi teatrul iudaic. Până şi Jidovii criminali care – precum se ştie – ocupă un loc foarte important în toate statisticele crimelor, n'au voie să fie arătaţi că sunt Jidovi. Apoi Liga a cerut pedepsirea prin lege a oricăror atitudini antiiudaice, măsură care se şi aplică de acum de fapt în unele state ale Uniunii americane.

Întreprinderile care se încumetă să răspândească scrieri antiiudaice sunt supuse celui mai aspru boicot. Împotriva ziarelor care se opun presiunii iudaice există un mijloc deosebit de eficace: se ştie că ziarele americane depind, sub raportul financiar, de inserările ce le primesc spre publicare din partea băncilor, a marilor magazine de mărfuri, a cinematografelor etc. Ziarul căruia i se refuză într'o bună zi acele inserate, e menit pieirii, oricât de puternic ar fi el. Acest mijloc de presiune duce totdeauna la rezultate sigure şi el a devenit cea mai bună armă pentru stăpânirea întregii prese americane, chiar şi a celei aşa zise independente. Astfel n'a trecut tocmai mult timp de când până şi puternicului concern Hearst i s'a aplicat „botniţa" de către iudaism, după cum s'a exprimat în cuvinte triumfătoare un scriitor jidov.

Acum câţiva ani s'a înfiinţat în USA o agenţie arică de informaţii. Înfiinţarea ei a fost salutată cu însufleţire de către întreprinderile neiudaice care au asigurat-o de un sprijin cât mai larg, aşa încât existenţa ei părea a fi asigurată pe timp de ani de zile. Iată însă că într'o zi întreprinderile care se angajaseră să sprijine noua agenţie, au primit, după cum se spune, din partea unor organe superioare de stat comunicarea că dacă vor continua să sprijine noua agenţie, atunci comit o sinucidere economică. Astfel soarta agenţiei arice a fost pecetluită. Metoda folosită de „Anti-Defamation-League" este tipic jidovească. Fără să fi fost ameninţat pe atunci, iudaismul sprijinit pe puterea banului şi-a creat cu ajutorul cercurilor filoiudaice şi ale oficialităţii un val de apărare care-l făcu imun şi-i permitea să întreprindă pe această bază sigură campaniile sale de jaf şi de asuprire a poporului băştinaş.

Jidovii pretextau că vor să se puie prin „Anti-Defamation-League" la adăpostul defaimărilor si al jignirilor. Astfel dacă bunăoară, se simţiră jigniţi de cele cuprinse în „Negustitorul din Veneţia" al lui Shakespeare, atunci intervenirâ la locurile în drept şi obţinură scoaterea din repertoriu a acestei piese şi-şi atribuiră dreptul de a hotărî care anume opere urmau să fie scoase din bibliotecile şcolare şi oficiale. Se'nţelege dela sine că operele filoiudaice trebuie să fie reprezentate în acele biblioteci într'un număr cât mai mare. Dacă cineva se încumetă să caute printr'un înserat funcţionari sau muncitori neiudei, atunci Jidovii se cred îndreptăţiţi să ceară pedepsirea acelui infractor. Obrăznicia jidovească nu s'a dat înapoi de a cere până şi desfiinţarea duminicii ca zi de sărbătoare generală şi de odihnă şi înlocuirea ei cu sâmbăta şi îndrăzneşte pe lângă aceasta să-i boicoteze pe comercianţii neiudei care-şi ţin deschise sâmbăta prăvăliile.

Aceasta este aşadară faimoasa „egalitate de drepturi" pe care au cerut-o pe vremuri cu atâta umilinţă! Acum înşişi Jidovii-şi bat joc de aceasta şi vorbesc ironic despre „egalitatea de drepturi cu apendice". Henry Ford s'a ridicat în lucrarea sa „Jidovul internaţional" cu cuvinte amare împotriva unor maşinaţiuni jidoveşti cu acestea. „Sub scutul idealului libertăţii" – scria el – le-am acordat Jidovilor libertatea de a ataca libertăţile noastre. Ce-l prigonit e acum neJidanul. Acesta e obligat acum să joace după cum vrea Jidovul. Dacă n'o face, atunci e acuzat că a adus o atingere drepturilor jidoveşti. Ford a spus-o pe şleau că iudaismul „socoate că e dreptul său de a atinge drepturile Statelor Unite" şi că „pretutindeni e o imensă ură împotriva tuturor nejidanilor" (7).

Astăzi însă uriaşele uzine Ford lucrează pentru industria de războiu a Iudeilor!

Demne de remarcat sunt şi destăinuirile lui Ford privitoare la „o directă ofensivă îndreptată împotriva creştinismului" şi la străduinţa iudaismului „de a elimina din văzul şi auzul său tot ce aminteşte într'un fel oarecare de creştinism şi de cititorii săi." Pretenţiile Talmudului sunt în această privinţă de o claritate desăvârşită şi cele întâmplate în Uniunea Sovietelor şi'n Spania roşie i-au putut convinge pe toţi că Jidovii înţeleg să-şi puie în aplicare la momentul oportun toate planurile şi pretenţiile cu cea mai mare brutalitate.

Cu atâta mai paradoxală este atitudinea unei mari părţi a preoţimei creştine din USA, care nu-şi exprimă cumva indignarea despre crimele bestiale săvârşite de statul moscovit al „bezbojnicilor", ci înţelege să facă front comun cu iudaismul pentru a lupta împotriva naţional-socialismului. Nu încape nici o îndoială ca faimosul filo-iudaism calvino-puritan a jucat şi aici un mare rol, după cum au dovedit-o de curând oameni de teapa arhiepiscopului de Canterbury. De altfel iudaismul crede că nu e consult să se dea prea tare în spectacol nici în acest domeniu, ci preferă şi aici să câştige cu calul troian al vicleniei sale simpatia elementelor docile din enorma turmă a celor ce trăiesc alături de realitate şi care se caracterizează printr'o „primejdioasă naivitate şi uşurătate".

Chaim Bloch scrie bunăoară: „Cel ce crede în existenţa lui Dumnezeu şi venerează biblia, acela nu poate fi duşmănos poporului lui Dumnezeu" (8).
Acest fel de a scrie e deosebit de caracteristic pentru felul în care cercuri jidoveşti interesate înţeleg să trezească simpatii tocmai în cercuri de credincioşi creştini. Şi marile aşezăminte întemeiate de ordinul B'nai B'rith pentru Crucea Roşie, pentru biserici creştine, spitale, instituţii de binefacere, constitue şi ele un foarte bun mijloc de propagandă pentru un anumit scop. Iar puternicele influenţe francmasonice cărora sunt supuşi foarte mulţi clerici, contribuie şi ele la întreţinerea aceleaşi atmosfere filoiudaice. O acţiune oficială pentru „înfrăţirea celor trei credinţe" e în plin progres şi a şi dus până acum la rezultate ruşinoase, nedemne şi extrem de compromiţătoare pentru bisericile creştine din USA.

E greu de stabilit numărul organizaţiilor iudaice care funcţionează pe pământul american. Numai în New York sunt mai bine de 1000 care, chiar dacă nu sunt toate de aceeaşi importanţă, ele contribue totuşi la întărirea şi consolidarea iudaismului. Chaim Bloch afirmă că'n New York (fără cartierele mărginaşe) sunt „aproape 3000 de temple, sinagogi şi case de rugăciuni". Sunt în acest oraş cartiere întregi din care populaţia neiudaică a fost dată la o parte, şi lăcaşuri care fuseseră odinioară biserici creştineşti au devenit astăzi sinagogi jidoveşti. Chaim Bloch care vede în acest fapt „o răzbunare a Providenţei", vorbeşte în cartea sa cu o vădită satisfacţie despre „miile de şcoli iudaice, cum numai în părţile răsăritene ale Europei se mai pot afla", şi despre „cel puţin 50 de şcoli talmudice" şi 2 şcoli superioare de rabinat care au dreptul de a conferi titlul de doctor pentru ştiinţele şi cultura ebraică. Măsuri poliţieneşti interzic cu stricteţe circulaţia vehiculelor pe o anumită rază în jurul sinagogelor în zilele de sâmbătă şi'n alte sărbători jidoveşti, măsuri care n'au fost luate şi'n favorul bisericilor creştine.

Chiar şi anumite litigii nu sunt judecate pentru Jidovii New York -ului faţa instanţelor judecătoreşti americane, ci de rabini în faţa unor judecătorii iudaice proprii şi după dreptul iudaic „unicul şi supremul drept", cum s'a enunţat la deschiderea acestor judecătorii cu o „modestie" curat jidovească. Şi aceste judecătorii iudaice fac parte din inepuisabilul capitol al „egalei îndreptăţiri jidoveşti", ca de altmintrelea şi staţiunea de radio emisiune în jargonul jiddiş. Publicaţiunile oficiale se fac şi ele în limba engleză

(7) Henry Ford: „Der internationale Jude", vol. II, pag. 65 şi următoarele, cap. „Die geforderten Rechte".

(8) Chaim Bloch, op. cit., pag. 20–21.

şi'n jargonul jiddiş, care e introdus de altfel şi la unele universităţi ca limbă de examinare pentru studenţii jidovi.

O asociaţie de veterani evangelici s'a văzut silită să-şi strămute sediul din New York şi a motivat această hotărîre în felul următor: „Am fost în aşa măsură urmăriţi şi şicanaţi de elemente iudaice din oraş, încât ne-am hotărît să părăsim New Yorkul şi să lăsăm oraşul în seama minorităţii jidoveşti care e atât de bine organizată, încât îşi exercită pretutindeni controlul economic şi politic" (9).

In New York aproximativ tot al treilea locuitor e un Jidov, dar această treime iudaică a transformat înfăţişarea şi caracterul acestei uriaşe metropole în mai mare măsură de cum ar fi putut-o face vreodată două treimi din populaţia neiudaică a oraşului.

Stând sub dominaţia economică, politică, spirituală şi financiară a iudaismului, New Yorkul a devenit într'un timp extrem de scurt nu numai cea mai bine populată cu elemente jidoveşti dar şi cea mai puternică şi influentă cetate a iudaismului din toată lumea. Destinele Statelor Unite ale Americei sunt hotărîte într'o măsură cu mult mai mare de New-York, decât de Washington, capitala politică a acestui stat american. New Yorkul e centrala din care Iuda „ţine de gâtlej toată Uniunea americană" – cum se exprimă Othmar Krainz (10).

Au trecut mai bine de 150 de ani de când Benjamin Franklin şi-a încheiat celebra sa cuvântare ţinută'n faţa Congresului american cu următoarele cuvinte profetice: „Dacă nu-i excludeţi pe Jidovi, atunci copiii copiilor voştri Vă vor blestema în mormintele voastre!" Oricum se vor desfăşura de acum înainte evenimentele pe continentul european, ele vor arăta din ce în ce mai mult cât de îndreptăţite au fost avertismentele lui Benjamin Franklin.

(Serviciul Mondial)

(9) „Serviciul Mondial" din 1. 1. 1940, art. 12.

(10) Othmar Krainz: „Juda entdeckt Amerika", pag. 175.

Minciuna iudaică

de Col. dr. Klinghardt

Adolf Hitler a arătat în „Mein Kampf" în cuvinte plastice, că cel mai de seamă mijloc de acţiune al iudaismului e minciuna. E regretabil că această preţioasă punere la punct a unui om al cărui nume se bucură de o atât de vie circulaţie în lumea întreagă, n'a aflat ecoul dorit decât în Germania şi'n ţările aliate cu ea. Numai aşa se explică faptul că, bunăoară, astăzi iudaismul mondial e în situaţia de a putea să impresioneze şi să ducă în eroare popoarele anglo-saxone cu disolvarea aparentă a Cominternului.

Dar lumea întreagă şi-ar putea aminti şi de numeroase alte minciuni montate cu o deosebită dibăcie de Jidovi. Totuşi Iuda ştie prea bine şi calculă de mai înainte cu faptul că lumea uită, căci uimitor de slabă îi este memoria, mai cu seamă în ţările în care presa se găseşte în mâni jidoveşti. Iuda se pricepe de minune, atât să tacă, cât şi să exagereze importanţa unor fapte mărunte sau să inventeze pe de-a întregul altele de care are nevoie pentru propaganda sa. Mânuind cu iscusinţă tactica minciunii şi strategia falşurilor, şi stăpânind presa şi serviciile de emisiune radiofonică, Iuda a izbutit – după cum o mărturiseşte însuşi cu cunoscuta –i lăudăroşenie – să vâre la vremea potrivită în războiu atâtea popoare nevinovate, cum a făcut-o de altmintrelea şi cu Statele Unite ale Americei în actualul războiu. „Protocoalele înţelepţilor Sionului" arată cât se poate de lămurit mijloacele de care trebuie să se folosească iudaismul pentru a da loviturile sale mortale celorlalte popoare. Cu metodele preconizate în acele Protocoale, iudaismul a reuşit să monteze timp de 2 decenii în cea mai mare taină cea mai formidabilă campanie de înarmare din câte a cunoscut omenirea, fireşte cu deviza: „Jos războiul!" N'au fost oare Jidovii în era dulcei, înşelatei şi uitatei democraţii propagatorii celui mai desăvârşit pacifism şi n'au fost ei cei mai acerbi antimilitarişti? N'au fost ei aceia care au manifestat la orice ocazie o deosebită milă şi simpatie pentru toţi schilozii, pentru toate lepădăturile, epilepticii şi pentru „bieţii, nevinovaţii" criminali? Şi aceşti atât de blânzi şi împăciuitori apostoli ai umanităţii sunt de fapt reprezentanţii omorului ritual şi ai tăierii rituale a animalelor, prin care zeci de mii de animale sunt chinuite într'un mod barbar pentru a satisface poftele iudaice. Şi alte popoare practică omorîrea animalelor prin tăerea beregatei. Dar acele popoare taie beregata dintr'odată şi până la coloana vertebrală, aşa încât provoacă repede moartea animalului. Dar Jidovul procedează altfel şi'n acest caz, după cum ne arată printre altele şi filmul „Eternul Jidov". Hahamul face cea mai mică tăietură cu putinţă pentru a face să curgă sângele, şi apoi urmează lupta animalului cu moartea, o luptă prelungită intenţionat, timp în care Jidovii din jur se complac în a cresta animalul cu cuţitele, pentru a spori în felul acesta şi mai mult chinurile bietului animal. Acest procedeu se practică zilnic de zeci de mii de ori în toate ţările stăpânite sau influenţate de puterea Jidovilor el simbolizează în acelaşi timp procedura Iudeilor în afaceri şi'n politică, în relaţiile lor cu indivizii şi cu naţiunile. Şi fiecare Jidov care mănâncă îşi dă seama căror chinuri datorează el prânzul său „cuşer". Cunoaştem starea de mizerie a maselor ruseşti din cele văzute de către soldaţii noştri de pe frontul din răsărit, cunoaştem lagărele lor de muncă şi de deţinuţi, după cum cunoaştem, bunăoară, condiţiile în care a fost construit canalul Mării Albe, când zeci de mii de deţinuţi, îmbrăcaţi numai în haine sumare, au fost nevoiţi să doboare copaci şi să-i care din loc, până când moartea i-a izbăvit de toate chinurile. Cunoaştem beciurile GPU-lui şi suntem în posesiunea unor instrucţiuni ilustrate, cum s'ar putea tortura mai bine bărbaţii, femeile şi copiii. Şi poate cineva să uite impresia ce i-a provocat-o mărturisirile deţinuţilor, făcute de aceştia în procesele senzaţionale organizate de oficialitatea sovietică? Jidovul evlavios îşi spală odată pe an tăcămurile cu sânge, şi tot în sânge e înnecat drumul Jidovilor în cursul veacurilor. Dela jertfele de sânge din cartea a III-a a lui Moisi şi până la tactica de război a duşmanilor noştri de azi al căror ideal pare a fi atacarea populaţiei civile, duce calea pacifiştilor, a prietenilor omenirii, a Jidovilor care pretextează că luptă pentru stergerea hotarelor şi înfrăţirea omenirii.

Măsura în care procedeele inchizitoriale şi arderea vrăjitoarelor se datoresc Jidovilor ne-o vor arăta viitoarele cercetări ale problemei jidoveşti, dar că iezuitismul care a determinat cunoscutele orori, a fost de origine iudaică, lucrul acesta îl ştim depe acum, după cum ştim că toate actele de cruzime săvârşite în Uniunea Sovietelor au fost puse la cale în cea mai mare parte şi executate de Jidovi sau Jidoavce. **Această nimicire voită şi conştientă a vieţii străine e o necesitate a sângelui jidovesc şi-şi are originea în preceptele religioase ale Iudeilor.** „Blestemat fie acela căruia îi pare rău de sângele pe care-l varsă sabia lui Jahve"! – este doar una dintre numeroasele dovezi de intenţia pe care o au Jidovii de a înneca lumea într'un lac de sânge şi de a o distruge prin teroare, aşa după cum o fac de altmintrelea atât bolşevismul cât şi aviatorii anglo-saxoni cu metodele şi mijloacele lor diabolice. Sângeroasele rituri practicate în sinagogi şi abatoare, cadavrele din gropile dela Katyn şi Winnitza ne arată lămurit că un adânc impuls îi mână pe Jidovi să înnece toată omenirea în durere şi'n sânge, iar resturile docile care ar urma să mai supravieţuiască masacrului mondial, să le înhame la munca de instaurare a sclăviei universale. Acestea sunt metodele şi ţelurile urmărite de „blânzii, firavii, sensibilii, pe nedrept prigoniţii" Jidovi!

Ca maeştri neîntrecuţi în urzirea minciunilor, Jidovii sunt în acelaşi timp şi cei mai lucizi psihologi şi dibaci actori. Nici unul dintre marii literaţi iudei n'a scăpat din vedere de a le zugrăvi popoarelor europene mizeria „bieţilor Jidovi" şi de a le trezi compătimirea pentru trista lor soartă de veşnic prigoniţi. Şi trebuie să recunoaştem că atmosfera de toleranţă şi compătimire pe care au izbutit s'o creeze scriitorii jidovi a avut darul de a-i influenţa şi pe câţiva scriitori germani, ca bunăoară pe Lessing şi pe Baronul de Münchhausen, care au încununat iudaismul cu lauri nemeritaţi. Dar câte alte rezultate admirabile n'a putut recolta iudaismul prin dibăcia sa cunoscută de a plasa la locul şi timpul cuvenit minciunile sale? Oare toate exagerările civilizaţiei de azi nu poartă ele pecetea spiritului jidovesc? Dela sulimanuri până la jaz, dela Michy-Maus până la bomboanele gumate totul e minciună, căci totul strigă; îndepărtează-te de natură, căci abia dincolo de natură începe progresul! Şi oriunde prind lucrurile acestea, – şi Jidovii nu se dau la o parte de a mărturisi făţiş că ei sunt iniţiatorii şi promotorii lor – acolo scade morala, spiritul ostăşesc şi numărul copiilor, după cum ne arată printre altele teribilul exemplu al scăderii natalităţii în Norvegia, care într'un interval de o singură generaţie a scăzut dela cifra cea mai ridicată la cea mai joasă din Europa. Minciuna civilizaţiei iudaice a eşit aici biruitoare împotriva vieţii celorlalte – a tuturor celorlalte popoare. In schimb fiecare escroc capitalist din oricare parte a lumii, dacă e Jidov, poate să se bizuie oricând pe ajutorul nelimitat al iudaismului mondial.

Tot minciuna a fost aceea care i-a ajutat pe Jidovi să ajungă la egemonia financiară a lumii. Mai întâi se acordă cât mai numeroase împrumuturi, iar când debitorul se află într'o critică situaţie financiară, atunci e obligat să-şi achite datoria, fapt care de obiceiu îl ruinează şi-i transferă averea în punga creditorului. Iar Jidovul care ia banii în păstrare, găseşte mijloacele necesare ca să ajungă în posesiunea lor. Creditorii sunt despăgubiţi cu sume neînsemnate, iar Jidovul îşi deschide din nou o tarabă de acestea în alte oraşe sau uneori, fără nici o ruşine, în aceeaşi localitate, pentru a reîncepe manopera înşelăciunii. „S'a învârtit bine" ziceau nu numai Jidovii din Frankfurt, ci şi cei din România, când aduceau vorba de cazuri de acestea.

Iarăşi a fost închisă o prăvălie jidovească. Titlul firmei „Comintern" mai atârnă deasupra întrării închise. In lăuntru însă stă Jidovul şi-şi freacă din nou mânile cu bucurie: fără titulatură afacerea va merge acum şi mai bine ca înainte. Nu vor lipsi de sigur nici mustrerii, nici marfa. Statele aliate în pactul anticomintern îşi vor ascuţi atenţia. Dar ceilalţi? Vor cădea victimă capcanei care li se întinde? Aceştia nu pot urma decât unul dintre aceste două căi: sau se lasă din nou pradă minciunii, şi în acest caz vor fi stârpiţi dela rădăcină de bolşevismul iudaic, sau substratul naţionalist al statelor anglo-saxone recunoaşte primejdia sufocării, rupe reţeaua minciunilor jidoveşti şi se însănătoşează în ultima clipă, aşa după cum s'a vindecat şi Europa, debarasându-se de minciunile iudaice.

(Serviciul Mondial)

Jidovul Maisky şi planurile pentru bolşevizarea Europei

La începutul lui Iulie 1943, Ivan A. Maisky, ambasadorul Sovietelor din Londra, a fost rechemat la Moscova, iar două săptămâni mai târziu lumea a putut să afle de numirea sa ca locţiitor al comisarului pentru afacerile externe. In această calitate Maisky e subordonat nemijlocit şi formal lui W. M. Molotow, şeful comisariatului moscovit pentru afacerile externe. Dar cel ce a putut să urmărească cu atenţie frământările din sânul politicei sovietice, îşi dă seama că prin această numire Maisky a ajuns în situaţia de a purta cuvântul hotărîtor în politica externă a Sovietelor, mai cu seamă pentrucă nejidanul Molotow n'a jucat niciodată un rol deosebit de important în politica sovietică. Care este deci importanţa acestui reviriment din sânul politicei sovietice? Pentru a găsi răspunsul cuvenit acestei întrebări, trebuie să cercetăm mai întâi rolul pe care l-a jucat Maisky în timpul şederii sale în Londra. In primul rând trebuie să constatăm că acest ambasador bolşevic cunoaşte foarte bine Anglia şi pe Englezi. Născut în anul 1884 în Omsk (Siberia) – adevăratul său nume e Steinmann sau Ljahovetskij – a sosit în anul 1912 ca emigrant şi agitator politic în capitala Angliei, unde a rămas până la prăbuşirea împărăţiei ţariste şi instalarea bolşevismului la putere. In anii care s'au scurs dela venirea sa în Anglia şi până la biruinţa bolşevismului în Rusia, Maisky s'a dedat la o puternică propagandă bolşevică prin presă cu care ocazie a făcut pentru prima oară cunoştinţă şi cu închisorile engleze. Fire oportunistă, Maisky a trecut repede dela menşevici la bolşevici, dela Kerenski la Lenin, unde a fost primit la început cu rezerve.

dar apoi după o vreme nu prea îndelungată a ajuns şeful presei în comisariatul poporului pentru afacerile externe.

In anii 1925 şi până la 1927 a fost pentru a doua oară în Anglia – de astă dată ca „diplomat". In calitatea sa de ataşat pe lângă Krasin, ambasadorul bolşevic din Londra, dânsul a întins primele fire ale agitaţiei sale bolşevice pe care apoi le-a răspândit asupra întregului pământ englez. In anul 1927 a fost consilier de amabasadă în Tokio, iar din anul 1929 ministru plenipotenţiar în Helsinki. In 1932 a fost numit în postul de ambasador sovietic la Londra şi astfel a venit, învestit cu toate plenipotenţele pentru a treia oară în capitala Angliei. Misiunea pe care avea s'o îndeplinească era să promoveze cu toată energia şi cu toate mijloacele bolşevizarea Angliei. Şi n'a fost nevoie de timp prea îndelungat ca să se vadă în cât de mare măsură a început să se desvolte dintr'odată activitatea bolşevică în Londra şi'n alte oraşe engleze. Aşa-şi începuse acţiunea sa „diplomatică" ambasadorul Maisky. Astfel iudaismul mondial a găsit în persoana acestui ambasador bolşevic pe unul dintre cei mai dibaci promotori ai planurilor sale. Bolşevizarea progresivă a unor importante cercuri ale populaţiei engleze, e fără îndoială în primul rând opera lui Maisky care a izbutit să transforme Londra într'o centrală bolşevică de primul rang. Acum că Jidovul Maisky a părăsit acest post, el se poate mândri cu faptul că timp de aproape 11 ani a izbutit să răspândească în aşa măsură bolşevismul în Anglia, cum numai cu greu i-ar fi putut reuşi altuia.

Iar dacă Englezii văd în rechemarea lui Maisky o mare pierdere pentru Anglia, atunci acest fapt nu constituie câtuşi de puţin o dovadă a unui sănătos simţ politic. Dar tocmai acest fapt ne arată măestria cu care acest Jidov a ţinut să se folosească de sistemul inducerii în eroare şi a călcării tratatelor, preconizat şi ridicat la rangul de principiu bolşevic de consângeanul său Kaganowitsch. Nu numai că Jidovului Maisky i-a reuşit de fapt să se folosească de metodele de agitaţie prin ocolirea tuturor dispoziţiunilor care-l opreau dela o asemenea activitate, dar pe lângă aceasta i-a succes să desvolte în aşa fel activitatea sa în Anglia, încât cercuri politice din Anglia l-au sărbătorit ca pe un ambasador filo-englez.

Ziarul londonez „Daily Herald" din 27 Iulie 1943, care trebuie să fie bine informat asupra activităţii ambasadorului sovietic, scrie într'un comentar politic următoarele: „Lipsa sa se va resimţi foarte mult în Londra." Iar în articolul de fond al aceluiaşi număr putem citi: „Vestea că Maisky nu se va mai întoarce la Londra ca ambasador sovietic, a stârnit regrete în cercurile Foreign Officeului, în ochii cărora nu conta numai ca un preţios colaborator, ci şi ca un bun prieten..." După alte cuvinte măgulitoare scrise la adresa acestui conspirator iudeu, ziarul continuă: „... Au venit vremuri grele. Era pe vremea evenimentelor dela München şi a înţelegerii germano-sovietice. Ivan Maisky a fost în vremea aceasta un om nenorocit. Se părea că toată munca sa e zădarnică." O paşnică aranjare a diferendelor politice, cum s'a realizat cea dela München, îl impresiona urât pe ambasadorul bolşevic – după cum constată „Daily Herald". Iar dacă acelaşi ziar mai adaogă apoi că „toată munca sa părea a fi fost zădarnică", atunci aceasta constitue o confirmare a faptului, că toată activitatea pe care o desvolta Maisky în acea vreme la Londra era îndreptată în direcţia aţâţării unui războiu, pentru a-i da bolşevismului şansa de a se desvolta într'o revoluţie mondială. O altă dovadă de gravă rătăcire politică ne-a furnizat şi ziarul „News Chronicle" din 31 Iulie 1943, care a devenit în cursul anilor unul dintre organele cele mai docile ale lui Maisky şi ale ambasadei sovietice. Căci iată într'adevăr ce scrie acest ziar în amintitul număr: „Trebuie să ne bucurăm, că un atât de sincer prieten al Angliei îndeplineşte acum o funcţiune în nemijlocita apropiere a lui Stalin."

Jidovi din Cremlin aveau deci de ce să fie mulţumiţi cu succesele obţinute la Londra de consângeanul lor. Stalin vrea acum să se folosească de acest Jidov pentru rezolvarea altor probleme, pe care le socoate de mare actualitate, şi a căror rezolvare i se pare a fi cu mult mai dificilă, dar şi mai urgentă, decât bolşevizarea Angliei, care şi aşa se îndeplineşte de acum înainte în mod firesc şi oarecum automat. Lucrările preliminare pentru rezolvarea problemelor acestora au fost executate încă în anul 1941, în cadrul pactului Stalin–Eden. Ziarele engleze ne oferă un preţios material documentar şi cu privire la aceste evenimente. Astfel „Daily Telegraph" a publicat la 29 Decemvrie 1941 următoarea ştire în legătură cu călătoria lui Eden la Moscova: „Poate fi considerat ca un lucru de sine înţelesc că Uniunea Sovietelor a pretins să joace un rol important la viitoarele tratative de pace." Ziarul londonez arăta încă depe atunci că Stalin a cerut – drept compensaţie pentru eforturile militare ale bolşevismului – importante concesiuni politice în spaţiul european, care i-au şi fost acordate.

Guvernul englez a trădat într'un mod infam interesele de viaţă ale Europei prin faptul că prin pactul Stalin-Eden şi-a dat asentimentul ca în cazul unei biruinţi a Aliaţilor Europa să intre în sfera de influenţă a bolşevismului.

Misiunea cu care a fost investit acum Maisky, este de a elabora planurile pentru viitoarea bolşevizare a Europei, firește cu concursul Jidovilor sovietici. Presa engleză a ţinut chiar de a sa cuviinţă să-i transmită acestui Jidov felicitările ei cu ocazia ocupării noului post, deşi ştie prea bine că bolşevizarea continentului european ar aduce după sine în mod fatal şi bolşevizarea Angliei.

Aşadară pactul Stalin–Eden nu reprezintă numai o trădare evidentă a Europei, ci el constituie în acelaşi timp şi una dintre cele mai grozave crime săvârşite asupra poporului englez însuşi, care în cazul unei biruinţi sovietice ar fi o pradă uşoară în ghiarele bolşevismului.

Faptul acesta ne arată şi el destul de lămurit caracterul suprastatal al politicei externe britanice care prin sacrificarea conştientă a intereselor de viaţă a propriului său popor caută să satisfacă necesităţile politicei mondiale a iudaismului.

Ştiut este doar că ţelul de războiu al iudaismului este instaurarea dominaţiei sale mondiale şi cu aceasta stăpânirea şi robirea tuturor popoarelor lumii. Maisky nu e decât unul dintre exponenţii cei mai de seamă ai acestei politici iudaice. Bolşevismul nu e pentru iudaism decât un mijloc de care se foloseşte

pentre a ajunge la această dominaţie. Guvernul englez e în deplină cunoştinţa de cauză a acestor planuri iudaice.

Jidovul Maisky e chemat acum ca în calitatea sa de locţiitor al comisarului pentru afacerile externe, să elaboreze în toate amănuntele planurile pentru bolşevizarea Europei, aşa încât la vremea oportună să poată fi aplicate în mod automat.

Ziarul „Times" din 29 Iulie 1943 a publicat următoarele rânduri cu ocazia numirii lui Maisky în postul de locţiitor al comisarului pentru externe şi a chemării sale la Moscova: **„E lămurit lucru că Stalin vrea să-l aibă pe Maisky în apropierea sa, într'un moment în care Rusia pregăteşte bazele politicei sale de după războiu şi a relaţiilor sale cu Aliaţii. E greu să se găsească în toată Uniunea Sovietelor un om care să poseadă cunoştinţi atât de temeinice asupra ţărilor străine ca Maisky. Nu încape nici o îndoială că nici un cetăţean al Uniunii Sovietelor nu cunoaşte şi n'are atâta înţelegere pentru Anglia şi puţini sunt aceia care să aibă o părere atât de precisă despre Germania, Franţa şi celelalte ţări – ca Maisky. Deşi plecarea lui din Londra a trezit profunde regrete în cercurile care au colaborat cu el, totuşi trebuie să accentuăm că Maisky are acum înaintea sa un foarte vast câmp de acţiune."**

Iar colaboratorul diplomatic al aceluiaşi ziar scrie:

„... In alte regiuni, cu deosebire în Europa de răsărit şi de mijloc, hotărîrea ultimă o va lua Rusia. In acest caz Uniunea Sovietelor ar acţiona independent de Marea Britanie şi de America."

Aşadară prin pactul de amiciţie şi de alianţă pe care l-a încheiat în Mai 1942 cu bolşevismul iudaic, Londra şi-a dat asentimentul pentru viitoarea bolşevizare a Europei. Faptul acesta îi incadrează pe potentaţii englezi în categoria tuturor complicilor ai Jidovilor moscoviţi. Aceasta constitue încă o dovadă a artificialei dar totuşi strânsei legături dintre plutocraţie şi bolşevism. Numai un spirit iudaic a fost în stare să ia principiile politicei externe ale Moscovei, al căror cel mai de frunte reprezentant e Jidovul Maisky, drept bază pentru elaborarea unor planuri privitoare la soarta Europei de mânie.

Dar Moscova a comunicat între timp că nici Jidovul Litwinow-Finkelstein, fostul comisar al afacerilor externe, nu se va mai întoarce la Washington, în postul său de ambasador, ci va rămâne la Moscova la dispoziţia lui Stalin. Faptul acesta constitue o dovadă clară că Cremlinul înţelege să aibă în permanenţă la dispoziţia sa pe doi dintre cei mai rafinaţi oameni de legătură cu iudaismul mondial, pentru ca în cazul unei biruinţi bolşevice să înfăptuiască cu atâta mai uşor bolşevizarea continentului european. Ne amintim că Litwinow a fost acela care a declarat zilele acestea că: „Politica Moscovei rămâne neschimbată." Iar că cu toată disolvarea aparentă a Cominternului, ţelul Moscovei a rămas deslănţuirea revoluţiei mondiale, aceasta ne-au confirmat de mult evenimentele.

Neaşteptata rechemare a lui Maisky şi Litwinow-Finkelstein dela importantele lor posturi diplomatice din Londra şi Washington a desvăluit firele politicei mondiale iudaice. Astfel şi popoarele Europei au putut să-şi dea seama de primejdia pe care o prezintă pentru ele bolşevismul.

Dar o primejdie recunoscută e pe jumătate înlăturată. Viitoarea Europă nu va fi iudeo-bolşevică, căci ea e hotărîtă să lupte împotriva bolşevismului iudaic până la ultima suflare. Astfel această Europă îşi mobilizează acum toate forţele pentru a distruge bolşevismul.

Intenţiile bolşevismului iudaic care se bucură de sprijinul nelimitat al Londrei şi Washingtonului, nu vor putea fi înfăptuite. Popoarele Europei însă să ţină bine minte că soarta bătrânului nostru continent a fost încredinţată – în cazul unei victorii a Aliaţilor – de către guvernele plutocraţiei anglo-americane duor dintre cei mai vicleni Jidovi bolşevici. Sângele jidovesc vrea să-şi descarce ura sa milenară împotriva omenirii neiudaice şi să prefacă astfel Europa într'un imens cimitir.

Dar armata germană şi cea a aliaţilor ei sunt cercuri de oţel de care se vor zdrobi şi aceste planuri izvorîte din ura iudaică. Iudaismul nu va triumfa!

(Serviciul Mondial)

Morala iudaică

„Gazeta Evreiască", organul Centralei Evreilor din România, care apare de vreun an şi jumătate în inima ţării româneşti, publică destul de adesea pe lângă atâtea alte lucruri amuzante pentru orice cunoscător al problemei jidoveşti, şi felurite citate din literatura ebraică. Iată câteva dintre ele:

„Sârguiţi-vă pentru propăşirea ţării în care locuiţi şi rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru ea, fiindcă de bunăstarea ei atârnă şi bunăstarea voastră" (Ieremia 29. 7.).

„Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (III C Moise 19, 18).

„Cinstea şi onoarea prietenului tău să-ţi fie tot atât de scumpe ca şi ale tale" (Piske Aboth II, 15).

E lămurit lucru că prin publicarea unor citate ca acestea Jidovii vor să arate cel puţin identitatea dacă nu chiar superioritatea principiilor lor morale cu acelea ale creştinismului sau ale altor sisteme de moral. Ei socot să poată astfel înşela şi de acum înainte buna credinţa şi vigilenţa unui popor care i-a găzduit şi ospătat cu atâta omenie. Căci aceste principii corespund numai în aparenţă unor înalte comandamente morale. Dacă le examinăm mai de aproape prin anmblul concepţiei despre lume şi viaţă, aşa cum se oglindeşte aceasta în scrierile religioase ebraice, atunci pretinsa lor valoare morală se risipeşte cum se risipeşte negura la razele soarelui.

Iată într'adevăr o serie de alte citate, toate luate din scrierile religioase ebraice, pe care Jidovii dela „Gazeta Evreiască" le cunosc destul de bine şi care constituie de fapt rădăcina cea mai de seamă a moralei iudaice:

„Lumea a fost creată pentru Israeliţi. Ei (Israeliţii) sunt miezul, celelalte popoare sunt doar coaja. Vedem aşadară că de fapt nu există nici un alt popor afară de Israel şi că celelalte popoare sunt doar coaja lor (a Israeliţilor)" (Şene luchot habberit, fol. 145, col. 3).

„Israeliţii sunt scopul lumii; de aceea sunt ei asemuiţi cu grâul, iar popoarele cu pleava" (Isaia 41, 16).

„Jidovimea este cea mai tristă lepră cu care ne-au osândit slăbiciunea, neprevederea şi venalitatea noastră."

C. Negri, 1869.

„Israeliţii sunt consideraţi ca sfinţi şi curaţi, pentrucă ştiut este că aşa precum e o deosebire între toate lucrurile create de Dumnezeu, aşa e o deosebire şi între Israeliţi şi celelalte popoare, întocmai cum scris este ca buruienile pământului să stea mai presus de acele lucruri care sunt lipsite de viaţă, şi fiarele sălbatice să stea mai presus de buruienile pământului, şi oamenii la rândul lor să stea mai presus de fiarele sălbatice, iar Israeliţii mai presus de popoarele lumii" (Zeror Hammor, paraşa Chedosim, fol. 101, col. 2).

Şi pentrucă „lumea a fost creată pentru Israeliţi", pentrucă „ei sunt scopul lumii", pentrucă „sunt consideraţi ca sfinţi şi curaţi", de aceea:

„Cei ce se revoltă împotriva lui Israel aceia păcătuesc tot atât de mult, ca şi când s'ar revolta împotriva Majestăţii Divine" (Rabinul Behai în interpretarea Pentateuculuí, paraşa Beşallach, fol. 81, col. 2).

„Cel ce-i dă unui Israelit o palmă acela păcătueşte tot atât de mult ca şi când i-ar da Majestăţii sale Divine o palmă" (Sanhedrin, fol. 58, col. 2).

Şi pentrucă lumea a fost creată pentru Israeliţi, de aceea se şi roagă ei sofistic doar pentru propăşirea ţarii în care locuesc, nu însă şi pentru propăşirea poporului în mijlocul căruia s'au aşezat. Căci ţara, da, aceasta să prospere, pentru ca fiii lui Israel să aibă ce exploata şi stăpâni, nu însă şi poporul băştinaş, căci acesta e doar aşa cum glăsuesc bunăoară aceste câteva citate spicuite din vasta literatură ebraică:

„Voi vă numiţi oameni, pe când popoarele lumii nu sunt oameni..." (Emek hammlech, fol. 67, col. 4).

„Cel ce nu e circumcis şi nu ţine sâmbăta, acela nu se numeşte om" (Ialcut Rubeni, paraşa Lech lecha, fol. 39, col. 2).

„Voi vă numiţi oameni, pe când popoarele lumii nu se numesc oameni, ci dobitoace" (Baba mezia, fol. 114, col. 2).

„Sămânţa unui străin (a fiecăruia care nu e Jidov) e ca (sămânţa) unui dobitoc" (Iebamot, fol. 94, 2 Tosafot),

„Deşi popoarele lumii au chip ca şi Israeliţii, ei sunt cu toate acestea ca o maimuţă faţa de om..." (Şene luchot habberit, fol. 250, col. 2).

Şi acestea sunt doar câteva din învăţăturile în care cred şi potrivit cărora îşi întocmesc viaţa fiii lui Israel.

Aşadară e lămurit lucru că „aproapele" şi „prietenul" din citatele publicate de „Gazeta Evreiască" nu pot fi decât Jidovi, căci ceilaţi sunt doar... „pleavă", „dobitoace" sau „maimuţe".

„Numai Israeliţii sunt oameni pe când celelalte popoare sunt dobitoace."

Această frază sintetizează toată concepţia despre viaţă a iudaismului.

Ea constitue izvorul tuturor preceptelor morale a fiilor lui Israel.

De aici se trag cele mai mari nenorociri care se abat asupra lumii.

Dar de ce am mai insista? (Serviciul Mondial)

Lupta Argentiniei împotriva iudaismului

Dela venirea sa la putere, guvernul argentinian de sub preşedinţia lui Ramirez a elaborat o serie întreagă de legi importante. Una dintre ele se referă la dobândirea şi pierderea cetăţeniei argentiniene. Aceastâ lege a fost necesară din cauza parazitismului Jidovilor argentinieni. Ea se şi îndreaptă în primul rând împotriva Jidovilor care au imigrat în Argentinia în ultimul deceniu şi s'au dedat la afaceri de speculă şi la tot felul de maşinaţiuni – bine înţeles că şi de ordin politic – periclitând astfel liniştea şi ordinea publică. Acte săvârşite împotriva suveranităţii şi siguranţei statului, refuzul de a presta serviciul militar, tăinuirea unor importante date privitoare la acordarea dreptului de cetăţenie – de toate aceste delicte se va ţine seama la revizuirea cetăţeniei prevăzută de noua lege. Astfel se poate prevedea de pe acum că un mare număr de Jidovi care-şi dobândiseră pe nedrept dreptul de cetăţenie, vor pierde acum acest drept. Jidovii aceştia nu se vor putea prevala de dreptul de azil care se acordă refugiaţilor politici şi celor prigoniţi pe nedrept, căci noua lege prevede că un trecut politic care e în contrazicere cu concepţia statului argentinean despre siguranţa statului, atrage după sine în mod automat pierderea dreptului de cetăţenie.

Expunerea de motive a legii arată clar, că guvernul ar comite o greşală de neiertat, dacă n'ar ştie să apăre ordinea lăuntrică a ţării împotriva elementelor dubioase.

Autorităţile argentiniene au putut să constate cu precizie că dreptul de cetăţenie a fost acordat şi la o mulţime de persoane care s'au dovedit a nu-l fi meritat.

Măsurile legale luate de guvernul argentinian împotriva parazitismului şi primejdioaselor maşinaţiuni iudaice ne arată că măsura de a pune iudaismul sub un control sever se impune în toate ţările ca o absolută necesitate a vremii. („Serviciul Mondial")

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H. Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31–33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta: în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49537. Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.